

Min BAHA-oplevelse

Før operation

Da jeg var 33 år, fik jeg konstateret nedsat hørelse på begge øre. Jeg har en såkaldt bassin-kurve, hvor hørelsen er nedsat i det frekvensområde, hvor talesignalet ligger. Henvisningen til høreapparater blev givet med det samme, og jeg gik til en privat udbyder og brugte 7000 kr. udover det beløb de offentlige dækker, så jeg kunne få det nyeste med fjernbetjening og apparater, der kunne tage telefonen og høre musik. Da jeg gik fra den audiologiske klinik, havde jeg apparaterne på og følte, at jeg de andre på gaden gik meget tæt, selvom de var 20 meter væk, og når jeg trak ud på toilettet, eksploderede mine ører i alt for meget lyd. Mine øregange er meget små, så mine ører kløede og dunkede efter længere tids brug.

Mit arbejde som jurist kræver koncentration og evnen til at høre blev mere og mere nødvendig i forbindelse med mine arbejdsopgaver. Jeg havde brug for at tage referater og høre min leders ord, som hun hviskede til mig under møder, og høreapparater tager ikke imod hvisken. I en periode mødte jeg i retten i forbindelse med mit arbejde for kun at konstatere, at jeg ikke kunne høre dommeren, for i byretten sidder han/hun bag en PC-skærm, så mine sædvanlige evner for kompensation med at læse mundbevægelser og kropssprog slog ikke til, og høreapparaterne var ikke en hjælp i et stort lokale, hvor flere taler til dig på samme tid.

Følelsen af at være handicappet og ikke slå til på arbejdsmarkedet blev mere og mere udtalt, og de næste 14 år gik derfor med håbløse justeringer af lyd-, bas-, diskantniveau og modtagelse af nye høreapparater, der for det meste lå i skuffen. Jeg meldte mig endda som frivillig til Oticons test af nye høreapparater for at få noget vejledning til at imødegå mit høretab eller viden om andre mulige løsninger, men det kastede heller ikke noget af sig. Høreapparater blev bare aldrig min ven, og jeg var dér hvor jeg formodede, at mit fremtidige arbejdsliv ikke blev helt så aktivt, som jeg havde forventet.

I 2021 lå der en video i mit Facebook-feed, hvor en far fortalte om sin søns BAHA-operation. Jeg havde aldrig hørt om dette apparat. Det viser sig, at bl.a. USA anvender BAHA meget, men at Danmark fortsat tyer til henvisning til høreapparat, når der påvises høretab. Jeg henvendte mig til en ørelæge, som sagde, at det kunne da godt være, at jeg kunne få sådan ét, men at rejsen startede hos Bispebjerg Hospital. Dér fik jeg hos den meget unge læge at vide, at det lå vist ikke i kortene for mig, men at hun ville høre en overlæge og vende tilbage. Inden jeg gik, fik jeg lov til at anvende en "hårbøjle" med et BAHA-apparat i lige præcis 15 sekunder. Lyden gik klart igennem, uden at min egen hørelse var begrænset af blokeringen af selve høreapparatet. Jeg gik dog slukøret derfra, fordi lægen ikke mente, at det var en mulighed. Mens jeg ventede på bussen 5 minutter efter, blev jeg ringet op af lægen, som havde konfereret med sin overlæge, som synes det var oplagt med en BAHA-operation til mig. Så var det bare hvornår.

På grund af Corona og sygeplejerskestrejken tog det noget tid, men i januar 2023 havde jeg min første konsultation på Rigshospitalet. Jeg mødte min kirurg og en flink sygeplejerske, som tog imod alle mine oplysninger. Jeg fik at vide, at mit høretab ikke egner sig til høreapparater, da de simpelthen ikke kan finjusteres nok til at være en hjælp. Derimod var jeg en excellent kandidat til en BAHA. Da jeg spurgte til risikoen ved operationen, blev kirurgen meget forvirret over mit spørgsmål og sagde hurtigt, at der nærmest ikke var en risiko ved denne type operation. Den foregår ved lokalbedøvelse, og det er

et meget lille indgreb. Kort sagt var han meget tryghedsskabende. Jeg fik derefter en tid til operation d. 11. april 2023.

Operationen

Operationen skulle foregå kl. 14.25, så jeg skulle møde kl. 12.25. Inden da var jeg blevet spurgt om jeg ville deltage i øre-næse-hals-lægeeksamen, som foregik samme dag som min operation, hvilket jeg selvfølgelig sagde ja til. Så da eksamen var færdig for mit vedkommende mødte jeg på operationsgangen kl. 12.15. Jeg skulle ikke faste før operationen, men havde fået besked på kun at spise et mindre morgenmåltid og ikke drikke mere end jeg kunne holde på, mens operationen foregik. Sygeplejersken sagde, at der ikke ville ske noget før tidligst kl. 13.30, så hvis jeg ikke ville vente, kunne jeg gå en tur. Jeg gik derfor en tur med min kæreste og mødte op til det aftalte tidspunkt. Jeg fik lov til at beholde det meste af mit eget tøj på, men fik en hospitalsbluse på. Jeg fik et skilt med min identitet på armen og et glas saft med en 12 timers smertestillende pille på niveau med en ipren. Mine ting ville blive låst inde, hvis jeg ønskede det. Så ventede jeg en times tid før en sygeplejerske kom og hentede mig og førte mig til operationsstuen. Min kæreste blev i opvågningsstuen. Der var mange pårørende ligesom ham til stede.

Jeg blev lagt på operationsbordet og lagt til rette på min højre side i en stilling, jeg kunne holde ud en lille times tid. Derefter kom kirurgen og talte kort med mig. Han spurgte, hvad jeg skulle have lavet i dag, og da jeg svarede rigtigt begyndte han at tegne på mit hoved, hvor BAHA'en skulle sidde. Vi havde en drøftelse om, hvor skruen kunne placeres, så jeg også kunne bruge briller bagefter. Sygeplejersken pakkede mit hoved ind i klæde, så der kun var adgang til min venstre side for kirurgen. Da lokalbedøvelsen skulle lægges ind, holdt sygeplejersken på min hånd og mave og bad mig trække vejret dybt. Det stak lidt, men det var ikke en slem smerte. Der blev stukket en del gange, men for hver gang blev smerten mindre.

Hvis jeg skal sammenligne operationen med noget, så er det at få fjernet en tand hos tandlægen. Der bliver trukket lidt i skelettet, man ”mærker”, at der bliver skåret, men det gør ikke ondt, og så er der underlige lyde. Jeg kunne f.eks. høre, da kirurgen brændte nogle små blodkar af og så selvfølgelig, da der bliver boret. Det ryster lidt i hovedet. Der bliver talt til dig det meste af tiden. Det hele tog ca. 45 minutter. Så blev jeg ”pakket ud”, og der blev mit lange hår en ulempe. Det var værre end operationen, da tapen blev taget af håret. Jeg blev derefter pakket ind i et stort plaster og en forbindelse (turban) på hele hovedet og fik en elastisk hætte på, der holdt det hele på plads. Kirurgen sagde, at jeg skulle tilbage til opvågningen, tage et glas saft og tage hjem. Jeg var udskrevet med det samme. Jeg måtte ingen ting, før jeg så ham igen – hverken træne, yoga eller andet, der fik blodet til at gå til hovedet.

Sygeplejersken fulgte mig tilbage til opvågningen. Jeg sad kort tid, skiftede tøj og pakkede mine ting. Jeg fik plaster med hjem og besked om, at en tid til at fjerne forbindingen ville komme via e-boks.

Efter operationen

Der var ikke mange smerter, men jeg tog nogle ipren løbende i ca. 36 timer. Den første nat sov jeg – men med pauser. Det var underligt med forbindingen, og jeg lagde mig hele tiden på såret, fordi jeg normalt sover bedst på den side. Så jeg vågnede flere gange, fordi såret ”brokkede sig” lidt, men ellers sov jeg normalt. Forbindingen skulle af dagen efter, men det gik af sig selv, da den var faldet af i løbet af natten. Der var kun det store plaster tilbage.

Jeg var sygemeldt resten af ugen, og jeg sov meget de første 4-5 dage, men jeg gik ture og levede mere eller mindre almindeligt. Man må ikke være fysisk aktiv før ca. 10 dage efter. Jeg brugte hårbånd for at skjule plasteret, hvor der var trukket lidt blod ud i plasteret. Jeg var tilbage på arbejde 6 dage efter operationen – men online hjemmefra, fordi jeg ikke måtte vaske hår, så det lugtede lidt og var klistret. Efter 5 dage fik jeg vasket det meste af håret meget forsigtigt. Det gik ved at sætte et tætsiddende hårbånd på hovedet, dækket plasteret med plastik og så holde hovedet nedad hele tiden, så vandet ikke løb tilbage mod nakken. Efter 8 dage skiftede jeg plaster. Det andet var nærmest gået i opløsning. Der sad en healing cap over skruen. Der var ikke meget blod men et tydeligt sår lige under cap'en.

På 10. dagen fik jeg fjernet plastret på Rigshospitalet. Såret var helet fint. Jeg fik en vejledning til at rense skruen og en Oticon toilettaske med hjem med lidt forskelligt til at rense. Jeg måtte træne igen.

Allerede på 13.dagen havde jeg tid hos Rigshospitalets tekniker. Jeg fik udleveret en Oticon Ponto 5, en kort vejledning i at bruge den, og hjælp til at finde den app, som understøtter apparatet. Desværre kan jeg ikke tilgå telefonen, fordi jeg har en Samsung telefon. Denne funktion er kun kompatibel med iPhone. Ponto'en kan "smutte" lidt i starten, når man skal lære at sætte den på. Det er ikke rart, hvis den rammer såret, så det gør man kun én gang.

Nu skal jeg bruge noget tid på at få dette apparat til at arbejde med mig i stedet for imod mig. Det er en god lyd, der kommer igennem, men nogle ord siges så lavt, så det ikke går igennem, mens andres høje grin – ikke mindst mit eget – får min hjerne til at eksplodere. Det skal nok justeres lidt ift. diskant og bas. Kollegaer, familie og venner har været utroligt indifferente over for "bæstet", som jeg kalder det. Selv når jeg viser det frem bag ved håret har reaktionen været "nå nå". Det fylder nok mere hos mig end hos omverdenen. Jeg glemmer nogle gange, at skruen sidder der. Så rammer jeg med kammen eller klør mig i håret og så "hov". Når skruen rammer hovedpuden om natten går der lyd igennem – en lille smule kratten. Jeg har dog hurtigt vænnet mig til det og sover uden problemer. Jeg har læst mig til, at andre må bruge en lille plastik cap, når de sover, så der ikke er lyd igennem om natten. Andre bruger kun cap'en i saltvand, eller når de får farvet hår. Jeg vil købe mig en safety line i form af et smykke, der kan fungere som ørering, så jeg kan "pimpe" apparatet lidt op. Kønt er det jo ikke. Facebook har givet mig adgang til en BAHA-gruppe fra udlandet, hvor jeg nu kan læse om andres erfaringer. Det hjælper mig her i starten at vide, at jeg ikke er alene, og at andre har samme udfordringer OG glæder ved BAHA'en som mig.